

NORA
ROBERTS
SLEUTEL
TOT DE
KRACHT

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2004 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Key of Valor*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0164 7
ISBN 978 94 027 5592 3 (ebook)

NUR 302
Eerste druk mei 2014
Derde druk augustus 2018

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Op haar zestiende ontmoette Zoe McCourt de jongen die haar leven zou veranderen. Ze was opgegroeid in de bergen van West-Virginia, als oudste van vier. Op haar twaalfde was haar vader ervandoor gegaan met de vrouw van een ander.

Zelfs toen al had Zoe het geen groot gemis gevonden. Haar pa was een humeurige man met een kort lontje die liever bier dronk met zijn maten of een wip maakte met de buurvrouw, dan zich om zijn gezin te bekommeren.

Toch was het zwaar, omdat hij negen van de tien keer tenminste nog met een weekloon was thuisgekomen.

Haar moeder was een magere, neurotische vrouw die te veel rookte en het vertrek van haar echtgenoot compenseerde door hem met enige regelmaat te vervangen door vriendjes die uit hetzelfde hout waren gesneden als Bobby Lee McCourt. Voor eventjes maakten ze haar gelukkig, op den duur boos en verdrietig, maar desondanks had ze nooit langer dan een maand zonder man gekund.

Crystal McCourt had haar kroost grootgebracht in een stacaravan op het Hillside Trailer Park. Nadat haar man de benen had genomen, was Crystal stomdronken geworden. De zorg voor het gezin aan Zoe overlatend, was ze in haar derdehands Camaro gesprongen om de achtervolging in te zetten op, in haar woorden, 'de overspelige rotzak en die godvergeten sloerie van hem'.

Drie dagen was ze weggebleven. Ze had Bobby niet gevonden, maar ze kwam wel broodnuchter terug. De zoektocht had haar een deel van haar zelfrespect gekost, en haar baan bij Debbie's House of Beauty.

Debbie's House mocht dan meer weg hebben van een hut, maar om die vaste inkomsten kwijt te raken hakte er diep in.

Die ervaring drukte Crystal met haar neus op de feiten. Ze ging met haar kinderen om de tafel zitten en vertelde dat het lastig en zwaar zou worden, maar dat ze zich wel zouden redden.

Ze spijkerde haar kappersdiploma aan de wand van het keukentje en opende haar eigen salon, in de caravan.

Ze ging onder Debbies prijzen zitten, en ze had het kappersvak in de vingers.

Zo hadden ze het hoofd boven water gehouden. De caravan stonk naar peroxide en permanentvloeistof en rook, maar ze hadden het hoofd boven water gehouden.

Zoe zette klanten in de shampoo, veegde haren op en paste op haar broertje en zusjes. Toen ze aanleg bleek te hebben, mocht ze haren uitkammen en bijpunten.

En ze droomde van beter, van meer, van de wereld buiten Hillside Trailer Park.

Ze deed het goed op school, blonk uit in wiskunde. Vanwege haar wiskundeknobbel kreeg ze de verantwoordelijkheid voor haar moeders boekhouding, de belastingaangiftes, de rekeningen.

Ze was volwassen vóór haar veertiende verjaardag, terwijl het kind in haar hunkerde naar méér.

Het was dan ook niet zo raar dat haar hoofd op hol werd gebracht door James Marshall.

Hij was zo anders dan de jongens die ze kende. Niet alleen omdat hij iets ouder was – hij negentien, zij zestien – maar omdat hij iets van de wereld had gezien. En hemel, wat was hij knap. Als de prins op het witte paard uit een sprookjesboek.

Zijn overgrootvader mocht dan in de mijnen in deze heuvels hebben gewerkt, aan James kleefde geen spoortje kolengruis. De generaties ertussen hadden het allemaal weggeboend en zich gehuld in een glanzend laagje beschaving en elegantie.

Zijn familie was rijk, het soort rijkdom waarmee je je klasse en opleidingen en reisjes naar Europa kon permitteren. Ze hadden het

grootste huis van het stadje, zo wit en oogverblindend als een bruidsjurk, en James en zijn jongere zus werden allebei naar particuliere scholen gestuurd.

De Marshalls gaven graag feesten; grote, spectaculaire feesten met livemuziek en luxe hapjes en drankjes verzorgd door een cateraar. Mrs. Marshall liet Crystal altijd bij haar thuis komen om haar haren te doen voor een feest, en Zoe ging vaak mee om Mrs. Marshalls nagels te doen.

Ze droomde over dat huis, dat zo schoon was en volstond met bloemen en mooie spullen. Het was zo'n opzienbarende ontdekking dat mensen zo woonden. Dat niet iedereen op elkaars lip zat in een caravan die stonk naar chemicaliën en sigarettenrook.

Ze beloofde zichzelf dat zij op een dag ook in een huis zou wonen. Het hoefde niet groot en deftig te zijn als dat van de Marshalls, maar het moest wel een echt huis zijn, en het moest een klein tuintje hebben.

En op een dag zou ze reizen maken naar de plaatsen waar Mrs. Marshall over sprak: New York City, Parijs, Rome.

Daar spaarde ze voor van haar fooiengeld en het loon dat ze verdiende met de bijbaantjes die ze nam. Dat wil zeggen: het loon dat niet naar haar moeder ging om brood op de plank te houden.

Ze kon goed met geld omgaan. Op haar zestiende had ze vierhonderdveertien dollar op een geheime spaarrekening staan.

In april, toen ze zestien werd, verdiende ze wat extra in de bediening op een van de feesten van de Marshalls. Ze mocht er best wezen en kon het werk goed gebruiken.

Destijds droeg ze haar haren lang, een steile zwarte bos over haar rug. Ze was altijd tenger geweest, maar opgebloeid op een manier die de aandacht van de jongens trok. Ze had geen tijd voor jongens – niet erg veel althans.

Ze had amandelvormige goudbruine ogen die altijd nieuwsgierig rondkeken, observeerden, en een volle brede mond die niet gauw lachte. Haar gelaatstreken waren geprononceerd, gaven haar gezicht iets exotisch dat in tegenspraak was met haar verlegen aard.

Ze deed wat haar werd opgedragen en deed dat goed – en bemoeide zich verder zo min mogelijk met anderen.

Misschien was het de verlegenheid, of de dromerige blik, of de serieuze werkhouding die James aantrok. Maar hij flirtte met haar op die lenteavond, bracht haar van de wijs en palmde haar uiteindelijk in. En hij vroeg of hij haar nog eens kon zien.

Ze spraken in het geheim af, wat het nog spannender maakte. Dat iemand als James aandacht aan haar schonk, was overweldigend. Hij luisterde naar haar, waardoor ze zich over haar verlegenheid heen zette en hem haar dromen en hartenwensen vertelde.

Hij was aardig voor haar, en zodra ze de kans had om weg te glippen, maakten ze lange autoritten of zaten gewoon naar de sterren te kijken en te praten.

Natuurlijk bleef het al gauw niet bij praten alleen.

Hij zei dat hij van haar hield. Hij zei dat hij haar nodig had.

Op een zwoele avond in juni, op een rode deken uitgespreid op de bodem van het bos, verloor ze haar maagdelijkheid met het onstuimige optimisme dat eigen is aan de jeugd.

Ook daarna bleef hij aardig, bleef hij attent, en beloofde dat ze altijd bij elkaar zouden blijven. Ze nam aan dat hij het had geloofd. Zij zeker.

Maar jong en onnadenkend zijn eiste een tol. Die had zij betaald. En, dacht ze, hij ook. Misschien had hij wel veel meer betaald dan zij.

Want waar zij haar maagdelijkheid had verloren, had James een veel waardevoller geschenk verloren.

Ze keek nu opzij naar dat geschenk. Haar zoon.

Als James haar leven op zijn kop had gezet, had Simon het weer in evenwicht gebracht. Op een andere manier, een ander niveau. James had Zoe laten ervaren wat het was om een vrouw te zijn. Het kind had er een van haar gemaakt.

Dat huis was er gekomen – haar eigen huisje met een klein tuintje – en daar had ze zelf voor gezorgd. Ze mocht dan nooit naar al die

wonderbaarlijke wereldsteden zijn geweest waar ze vroeger van had gedroomd, maar ze had alle wereldwonderen in de ogen van haar zoon gezien.

En nu, bijna tien jaar nadat ze hem voor het eerst in haar armen had gehouden, had beloofd dat ze hem nooit tekort zou doen, zette ze weer een stap vooruit, samen met haar zoon. Ze zorgde ervoor dat Simon meer kreeg.

Zoe McCourt, het verlegen meisje uit de heuvels van West-Virginia, stond op het punt haar eigen zaak te openen in het lieflijke plaatsje Pleasant Valley, Pennsylvania, met twee vrouwen die in slechts twee maanden tijd zowel vriendinnen als een soort zussen waren geworden.

Indulgence. De naam was precies goed. Dat was wat ze de klanten wilde bieden. Het zou hard werken worden voor haar, voor haar vriendinnen. Maar zelfs dat was een vorm van luxe, want het was werk waarvan ze alle drie hadden gedroomd.

Malory Price' kunstgalerie zou zich aan één kant van de begane grond van hun sfeervolle nieuwe pand bevinden. Dana Steele's boekwinkel zou aan de andere kant zitten. En haar eigen salon zou de hele bovenverdieping beslaan.

Nog maar een paar weken, dacht ze. Nog een paar weken verbouwen en klussen, apparatuur plaatsen, inrichten en artikelen inkopen. Dan zouden ze de deuren openen.

Ze kreeg kriebels in haar maag als ze eraan dacht, maar niet alleen van angst. Sommige van die kriebels waren van pure opwindning.

Ze wist precies hoe het eruit zou komen te zien. Een zee van licht en kleur in de salon zelf, dan zachtere, rustigere tinten in de behandelkamers. Ze zou her en der geurkaarsen neerzetten als sfeermakers, en tot de verbeelding sprekende foto's aan de muren hangen. Goede verlichting die flatteerde en uitnodigde om te ontspannen.

Indulgence. Pure verwennerij. Voor lichaam, geest en ziel. Ze was van plan haar klanten van alle drie een beetje te geven.

Deze avond reed ze van de Valley, waar ze haar thuisbasis had gevestigd en haar bedrijf zou vestigen, de bergen in. Waar ze haar lot zou aanvaarden. Simon zat mokkend uit het raam te staren. Hij vond het maar niks, wist ze, dat hij van haar zijn pak had moeten aantrekken.

Maar wanneer je was uitgenodigd voor het diner in een huis als Warrior's Peak, hoorde je je voor de gelegenheid te kleden.

Afwezig trok ze aan de rok van haar jurk. Die had ze voor een schappelijk prijsje bij de outlet gekocht, en ze hoopte dat de dieppaarse jersey de juiste keuze was.

Ik had waarschijnlijk iets zwarts moeten nemen, peinsde ze, om chiquer en stemmiger over te komen. Maar ze hield zo van kleur, en in dit geval kon ze wel wat extra pit gebruiken om haar zelfvertrouwen op te krikken. Vanavond was een van de belangrijkste avonden van haar leven, dus kon ze maar beter iets aan hebben waarin ze zich goed voelde.

Ze perste haar lippen op elkaar. Nu haar gedachten waren beland bij wat ze juist uit haar hoofd had willen zetten, kon ze er niet langer omheen.

Alleen, vroeg ze zich af, hoe moest ze aan een negenjarig jongetje uitleggen waar ze mee bezig was geweest – en, nog belangrijker, wat ze nu ging doen?

'We moeten het maar eens even hebben over waarom we hier vanavond gaan eten,' begon ze.

'Wedden dat niemand anders een pak aanheeft?' pruttelde hij.

'Wedden van wel?'

Hij draaide zijn hoofd, keek haar met samengeknepen ogen aan. 'Dollar.'

'Dollar,' stemde ze in.

Hij leek zo op haar, dacht ze. Soms overviel het haar ineens met een intense en bezitterige vreugde. Was het niet gek dat er niets van James in dat gezicht terug te vinden was? Dat waren haar ogen, dat

was haar mond, haar neus, haar kin, haar haren, allemaal nét even een slag anders om er Simon van te maken.

‘Maar goed.’ Ze schraapte haar keel. ‘Je weet nog dat ik die uitnodiging kreeg om daarheen te gaan, een paar maanden terug? En dat ik daar Malory en Dana leerde kennen.’

‘Tuurlijk weet ik dat nog, want de dag daarop kocht je PlayStation 2 voor me, en het was niet eens mijn verjaardag.’

‘Niet-verjaardagscadeautjes zijn het allerleukst.’ Ze had Simons hartenwens in vervulling kunnen laten gaan met een deel van de vijftwintigduizend dollar die ze betaald had gekregen omdat ze akkoord was gegaan met... het onvoorstelbare.

‘Je kent Malory en Dana en je kent Flynn en Jordan en Bradley.’

‘Ja, die zien we nu vaak. Ze zijn best tof. Voor oude mensen,’ voegde hij er met een grijns aan toe waarvan hij wist dat ze erom zou moeten lachen.

Maar ze lachte niet.

‘Is er iets met ze?’ vroeg hij snel.

‘Nee. Nee. Niks aan de hand.’ Ze beet op haar onderlip, op zoek naar de juiste woorden. ‘Eh, soms hebben mensen een soort band, zonder het zelf te weten. Ik bedoel, Dana en Flynn zijn broer en zus – nou ja, stiefbroer en -zus – dan wordt Dana vriendinnen met Malory, en Malory leert Flynn kennen, en voor je het weet, worden Malory en Flynn verliefd op elkaar.’

‘Wordt dit zo’n klef liefdesverhaal? Want dan kon ik wel eens miselijk worden.’

‘Denk erom dat je dan uit het raampje gaat hangen. Dus, Flynns beste vrienden zijn Jordan en Bradley, en toen ze jonger waren, gingen Jordan en Dana... met elkaar.’ Het was de onschuldigste omschrijving die een moeder kon bedenken. ‘Toen vertrokken Jordan en Bradley uit de Valley. Daarna kwamen ze terug, mede door die band waar ik het over wil hebben. En Jordan en Dana kwamen weer bij elkaar en –’

‘Nu gaan ze trouwen, en Flynn en Malory ook. Het lijkt wel besmettelijk.’ Inmiddels had hij zich naar haar omgedraaid, en uit zijn gezicht sprak prepuberale opstandigheid. ‘Als we naar die bruiloften gaan, moet ik van jou zeker een pak aan, net als toen bij tante Joleen, hè?’

‘Ja, het is een van mijn heimelijke genoegens om jou zo te stangen. Wat ik je duidelijk probeer te maken, is dat we op een bepaalde manier allemaal verbonden bleken te zijn met de anderen. En met iets anders. Ik heb je nog niet zoveel verteld over de mensen die op Warrior’s Peak wonen.’

‘De magiërs.’

Zoes hand gaf onwillekeurig een ruk aan het stuur. Gas terugnemend, zette ze de auto in de berm van het kronkelweggetje. ‘Wat bedoel je met magiërs?’

‘Jemig, mam, ik hoor jullie toch praten als jullie van die besprekingen en zo hebben. Zijn het tovenaars of zo? Ik snap het niet.’

‘Nee. Ja. Ik weet het niet precies.’ Hoe legde ze een kind uit dat het eeuwenoude goden waren? ‘Geloof je in magie, Simon? Dan heb ik het niet over goocheltrucs met kaarten, maar waar je in boeken over leest, zoals Harry Potter of De Hobbit bijvoorbeeld.’

‘Als het niet bestaat, hoe komt het dan dat er zoveel boeken en films en zo over zijn?’

‘Goed punt,’ zei ze na een korte stilte. ‘Rowena en Pitte, de mensen die op de Peak wonen, de mensen bij wie we vanavond gaan eten, dat zijn magiërs. Ze komen ergens anders vandaan en ze zijn hier omdat ze onze hulp nodig hebben.’

‘Waarbij?’

Nu had ze zijn aandacht en nieuwsgierigheid gewekt, wist ze. De nieuwsgierigheid waarmee hij opging in de boeken die ze had genoemd, X-Men-stripverhalen en de videogames waar hij zo gek op was.

‘Dat zal ik je vertellen. En het lijkt misschien een sprookjesverhaal,

maar dat is het niet. Ondertussen moet ik wel verder rijden, anders komen we te laat.'

'Oké.'

Ze haalde een keer diep adem voordat ze de weg weer op draaide. 'Lang geleden – echt héél lang geleden, op een plek achter wat het Gordijn der Dromen, of het Gordijn der Hogere Machten, wordt genoemd, was er eens een jonge god –'

'Zoals Apollo?'

'Zoiets. Maar niet Grieks. Hij was Keltisch. Hij was de zoon van de koning en toen hij meerderjarig was, bezocht hij onze wereld, waar hij een meisje leerde kennen en verliefd werd.'

Simons mond vertrok. 'Waarom gebeurt dat nou altijd?'

'Kunnen we het daar later over hebben? We zitten al een beetje in tijdnood. Goed, ze werden dus verliefd, en hoewel het eigenlijk niet mocht, lieten zijn ouders hem het meisje mee naar huis nemen zodat ze konden trouwen. Sommige goden vonden dit geen probleem, maar andere wel. Er braken gevechten uit en –'

'Gaaf.'

'Het godenrijk viel uiteen in twee koninkrijken, zo moet je het ongeveer zien. Eén waar de jonge god regeerde met zijn mensenvrouw, en de andere geregeerd door, wel, een boze tovenaar.'

'Vet gaaf.'

'De jonge koning had drie dochters. Die worden halfgodinnen genoemd omdat ze deels gewone mensen zijn. De dochters hadden alle drie een bijzondere gave. Eén was muziek, of kunst, een andere schrijven, of kennis, en de derde was moed. Dapperheid.'

Bij de gedachte kreeg ze een droge mond, maar ze slikte en ging verder. 'Ze was een heldhaftig meisje. Ze hadden een heel hechte band, zoals het hoort tussen zussen, en hun ouders hielden van hen. Om ze te beschermen tijdens die roerige periode, lieten ze hen bewaken en onderwijzen door een krijger en een lerares. Toen – niet kreunen en steunen, alsjeblieft – werden de krijger en de lerares verliefd op elkaar.'

Hij liet zijn hoofd achterover vallen en staaarde omhoog. ‘Ik wist het.’

‘Anders dan sarcastische negenjarige jongetjes, waren de dochters blij voor hen en lieten hen af en toe even wegglijpen als ze alleen wilden zijn. Dus die meisjes werden niet zo goed beschermd als misschien had moeten. De boze tovenaard maakte daar gebruik van door naar hen toe te sluipen en hen te betoveren. Door die betovering werden de zielen van de dochters gestolen en opgesloten in een glazen kistje met drie sloten en drie sleutels.’

‘Man, dat is zwaar balen.’

‘Zeg dat wel. De zielen zitten daar gevangen, in het kistje, en kunnen er pas uit als de sleutels in de sloten worden omgedraaid – een voor een – en alleen door de hand van een sterveling. Een mens.’

Omdat haar vingers tintelden, wreef ze ermee over de rok van haar jurk. ‘Omdat ze namelijk voor de helft mens waren, zorgde die tovenaard ervoor dat alleen iemand uit onze wereld hen kon redden. Hij dacht dat het nooit zou lukken. De sleutels werden aan de lerares gegeven – maar zij kon er niets mee beginnen – en zij en de krijgers werden verbannen, naar deze wereld. Van elke generatie moeten ze drie mensen, de drie mensen die als enigen het kistje kunnen openmaken, vragen om op zoek te gaan naar de sleutels. Ze moeten worden verstoort en gevonden, dat is onderdeel van de opdracht, van de betovering. En die drie mensen moeten om de beurt op zoek gaan en hebben maar vier weken om de sleutel te vinden en hem in het slot te steken.’

‘Wauw, ben jij een van de mensen die een sleutel moet zoeken? Hoezo hebben ze jou uitgekozen?’

Ze zuchtte lichtjes. Haar zoon was een pienter en logisch denkend joch. ‘Dat weet ik niet precies. Wij – Mal, Dana en ik – wij lijken op de dochters. De Dochters van Glas, zo worden ze genoemd. Rowena is kunstenares en zij heeft een schilderij van hen op de Peak. Het gaat om banden, Simon. Er is iets wat ons verbindt met

elkaar, met de sleutels en met de dochters. Ik denk dat je het het lot kunt noemen.’

‘Als jullie de sleutels niet vinden, blijven ze dus gevangenzitten in dat kistje?’

‘Hun zielen, ja. Hun lichamen liggen in glazen kisten als, eh... Sneeuwwitje. Te wachten.’

‘Rowena en Pitte, dat zijn de lerares en de bewaker.’ Hij knikte. ‘En jij en Malory en Dana moeten de sleutels vinden zodat het allemaal weer goed komt.’

‘Zo ongeveer. Malory en Dana hebben hun beurt al gehad en hebben allebei de sleutel gevonden. Nu is het mijn beurt.’

‘Je vindt hem wel.’ Hij knikte haar ernstig toe. ‘Je vindt altijd alles wat ik kwijt ben.’

Was het maar zo eenvoudig als haar zoons favoriete actiefiguur terugvinden, dacht ze. ‘Ik ga mijn uiterste best doen. Wat je wel moet weten, Simon, is dat de tovenaars – Kane, heet hij – heeft geprobeerd ons tegen te houden. Hij zal mij ook proberen tegen te houden. Het is echt heel eng, maar ik moet het proberen.’

‘Die ga je in de pan hakken.’

Door de lach ontspande de knoop in haar maag enigszins. ‘Dat is het plan, ja. Ik wilde je dit eigenlijk niet allemaal vertellen, maar dat voelde niet goed.’

‘Omdat we een team zijn.’

‘Ja, we zijn een topteam.’

Bij de openstaande poort van Warrior’s Peak hield ze halt.

De poort werd aan weerszijden geflankeerd door twee stenen krijgers, handen om het heft van hun zwaard. Ze oogden zo onverschrokken, zo ontzagwekkend. Een band, vroeg ze zich af. Wat voor band kon iemand als zij hebben met krijgers bij de poort?

Diep inademen, reed Zoe door.

‘Jeetjemina,’ zei Simon naast haar.

‘Zeg dat.’

Ze begreep zijn reactie. Zelf had ze met net zulke grote ogen en open mond naar het huis gestaard toen ze het voor het eerst van dichtbij had gezien.

Hoewel het woord 'huis' eigenlijk te gewoontjes was voor de Peak. Deels kasteel, deels fort stond het hoog boven de vallei, verrees het als de majestueuze heuvels en domineerde de omgeving. De torens en spitsen waren van zwarte steen met waterspuwers die langs de dakranden hurkten alsof ze bezoekers elk moment konden bespringen. Het was een gigantisch gebouw, omringd door weelderige gazons die overgingen in een dichtbegroeid bos waarop de avondschemering nu lange schaduwen wierp.

Boven op de hoogste toren wapperde een witte vlag met het embleem van een gouden sleutel.

Erachter ging de zon onder, waardoor de lucht een met rood en goud doorschoten achtergrond vormde die het geheel nog een extra dramatische lading gaf.

Zo dadelijk zou de hemel gitzwart kleuren, dacht Zoe, met slechts een flinterdunne maansikkel. Morgen was de eerste avond van de nieuwe maan, het begin van haar zoektocht.

'Vanbinnen is het ook niet mis. Als iets wat je wel eens in een film ziet. Nergens aankomen, hoor.'

'Mam.'

'Ik ben zenuwachtig. Dat snap je toch wel?' Ze reed stapvoets naar de ingang. 'Maar ik meen het, nergens aankomen daarbinnen.'

Ze stopte voor de deur en hoopte dat ze er niet als eerste, of laatste, was. Daarna haalde ze haar lippenstift tevoorschijn om bij te werken wat ze eraf had gekauwd tijdens de rit. Werktuiglijk haalde ze haar vingers langs het kaarsrechte haar dat ze nu korter droeg dan haar zoon.

'Je ziet er goed uit. Kunnen we nu gaan?'

'Ik wil dat we er top uitzien.' Ze pakte hem bij zijn kin en gebruikte de kam die ze uit haar tas had gevist om zijn haar te fatsoeneren, ter-

wijl hij haar scheel aankeek. 'Als je het eten niet lekker vindt, doe je maar net alsof je eet, maar zeg niet dat je het niet lust en maak ook niet van die kokhalsgeluiden. Dan maak ik later thuis wel iets anders voor je.'

'Gaan we dan langs McDonald's?'

'We zien wel. Ziezo, alles in orde. Tiptop. Oké.' Ze stopte de kam weer in haar tas en wilde net het portier opendoen.

De oude man die de gasten verwelkomde en hun auto's wegzette, was er al om het voor haar te doen. Hij liet haar elke keer weer schrikken. 'O. Dank u.'

'Geen dank, *miss*. Goedenavond allebei.'

Simon nam hem nieuwsgierig op. 'Hallo.'

'Dag, jongeman.'

Grijnzend, omdat hij het wel leuk vond zo te worden aangesproken, liep Simon naar hem toe. 'Bent u een van de magiërs?'

De rimpels in het oude gezicht werden dieper en plooiden zich tot een brede glimlach. 'Dat zou zomaar kunnen. Hoe zou je dat vinden?'

'Gaaf. Maar hoe komt het dat u zo oud bent?'

'Simon.'

'Het is een goede vraag, *miss*,' reageerde hij op Zoes geschokte geïsis. 'Ik ben zo oud omdat ik het genoeg heb om al heel lang te leven. Ik wens jou hetzelfde.' Hij boog krakend voorover totdat zijn gezicht zich op dezelfde hoogte bevond als dat van Simon. 'Zal ik je eens een geheimpje verklappen?'

'Oké.'

'We zijn allemaal magiërs, maar sommige mensen weten het en andere niet.'

Hij kwam weer overeind. 'Ik zal uw auto wegzetten, *miss*. Een prettige avond.'

'Dank u.' Ze nam Simon bij de hand en liep naar de entree met de dubbele deuren. Die gingen open voordat ze kon aankloppen, en daar stond Rowena.

Haar vlammend rode haar viel over de schouders van een lange jurk in het groen van een lommerrijk bos. Een zilveren hanger hing tussen haar borsten, waarvan de heldere steen fonkelde in het licht van de hal.

Zoals altijd werd Zoe getroffen door haar schoonheid, als door een elektrische schok.

Ze stak een hand uit naar Zoe, maar haar ogen – een intenser, dieper groen dan haar jurk – waren op Simon gericht.

‘Welkom.’ Haar stem had iets zangerigs, een accent waarin de verre landen doorklonken die Zoe ooit zo graag had willen bezoeken. ‘Fijn je weer te zien. En wat enig om jou eindelijk eens te ontmoeten, Simon.’

‘Simon, dit is Miss Rowena.’

‘Gewoon Rowena, hoor, want ik hoop dat we vrienden worden. Kom binnen.’ Ze hield Zoes hand in de hare en legde de andere op Simons schouder.

‘Ik hoop dat we niet te laat zijn.’

‘Nee, helemaal niet.’ Rowena stapte achteruit, ging hen voor over de betegelde vloer met zijn kleurrijke mozaïeken. ‘De meesten zijn er al, maar Malory en Flynn moeten nog komen. We zitten in de salon. Zeg, Simon, lust jij kalfslever en spruitjes?’

De kokhalsgeluiden waren eruit voordat zijn moeders woorden hem te binnen schoten, maar hoewel hij er onmiddellijk mee ophield, liep Zoe al rood aan. En Rowena’s lach schalde door de ruimte. ‘Aangezien ik er precies hetzelfde over denk, staan ze vanavond gelukkig niet op het menu. Onze volgende gasten,’ kondigde ze aan bij binnenkomst in de salon. ‘Pitte, kom kennismaken met de jonge meneer McCourt.’

Simon keek schuin op naar zijn moeder, gaf haar een por met zijn elleboog. ‘Meneer,’ zei hij glunderend vanuit zijn mondhoek.

Rowena’s partner deed in uiterlijk niet voor haar onder. Zijn atletische figuur was gehuld in een elegant donker pak. Zijn zwarte manen

droeg hij achterover gekamd uit een krachtig gezicht met gebeeldhouwde trekken. Zijn ogen, een fel diepblauw, namen Simon op toen hij een wenkbrauw optrok en een hand uitstak.

‘Goedenavond, Mr. McCourt. En wat kan ik u te drinken aanbieden?’

‘Mag ik een cola?’

‘Maar natuurlijk.’

‘Alsjeblieft, maak het jullie gemakkelijk.’ Rowena gebaarde.

Intussen was Dana opgestaan om naar hen toe te lopen. ‘Hé, Simon. Hoe is het?’

‘Goed. Behalve dan dat ik een dollar kwijt ben omdat die man en Brad een pak aanhebben.’

‘Da’s pech hebben.’

‘Ik ga bij Brad zitten, goed, mam?’

‘Jawel, maar –’ Ze zuchtte toen hij ervandoor ging. ‘Nergens aankomen,’ mompelde ze hem na.

‘Laat hem maar. Hoe is het met jou?’

‘Weet ik niet.’ Ze keek haar vriendin aan, een van de mensen die ze de afgelopen tijd blind was gaan vertrouwen. De donkerbruine ogen keken in de hare met een begrip dat slechts één ander persoon ook kon invoelen. ‘Een tikje gespannen, geloof ik. Laten we er nog maar niet aan denken. Je ziet er geweldig uit.’

Daar was geen woord van gelogen. Dana’s dikke bruine haar viel in een gladde, hippe boblijn vijf centimeter onder haar wilskrachtige kin. Het model stond haar goed, al zei Zoe, die het had geknipt, het zelf.

Tot haar opluchting had Dana een roestkleurig jasje gekozen in plaats van het formelere zwart.

‘Sterker nog,’ voegde ze eraan toe. ‘Je ziet er gelukkig uit.’ Ze tilde Dana’s linkerhand op om de vierkant geslepen robijn te bewonderen. ‘Jordan heeft oog voor mooie sieraden, en verloofdes.’

‘Dat kan ik niet ontkennen.’ Dana keek achterom naar de bank, waar Jordan en Pitte zaten te praten.

Ze leken heel erg op de krijgers bij de poort, dacht ze. 'Ik heb een grote knappe vent aan de haak geslagen.'

Ze vormden een mooi stel, vond Zoe. Dana's sexy amazonebouw, Jordans lange gespierde lijf. Wat er verder ook mocht gebeuren, Zoe was blij dat ze elkaar weer hadden gevonden.

'Ik dacht dat je wel een glas champagne zou lusten.' Rowena kwam bij hen staan en bood Zoe een kristallen flûte met mousserende wijn aan.

'Dank je.'

'Je hebt een heel mooi kind.'

Zenuwen maakten plaats voor trots. 'Ja, vind ik ook. Hij is het allermooiste in mijn leven.'

'Hij heeft je leven verrijkt.' Rowena legde een hand op haar arm en glimlachte. 'Hij en Bradley lijken dikke vrienden.'

'Ze kunnen goed met elkaar opschieten,' beaamde Zoe.

Ze wist niet wat ze ervan moest denken; het leek zo onwaarschijnlijk. Toch zaten ze daar, aan de andere kant van de kamer, zo te zien diep in gesprek. De man in het elegante blauwgrijze pak en de jongen in zijn donkerbruine dat – help – al een tikje te klein voor hem was.

Eigenlijk was het gek dat Simon zich zo op zijn gemak voelde bij die man, terwijl zij zich altijd zo ongemakkelijk bij hem voelde. Meestal waren zij en haar zoon twee handen op één buik.

Toen keek Brad op en zijn ogen, bijna precies dezelfde kleur als zijn pak, ontmoetten de hare.

O, ja, dacht ze, dat was de reden. Dit was de enige persoon in de kennissenkring van haar en Simon die haar compleet van de kook kon brengen met slechts één blik.

Hij was te knap, hij was te rijk, hij was te veel van alles. Véél te hoog gegrepen voor jou, Zoe, en dat hebben we al eens meegemaakt.

Vergeleken bij Bradley Charles Vane IV was James Marshall een heikneuter, in alle opzichten. Het Vane-fortuin, vergaard met de houthandel, daarna uitgebouwd met de landelijk hoog aangeschre-

ven HomeMakers-winkelketen, maakte Brad tot een machtig en bevoorrecht man.

Zijn uiterlijk – het donker goudblonde haar, de ondoorgroendelijke ogen en betoverende mond – maakte hem, in haar ogen, nog eens gevaarlijk ook. Hij had het strakke, slanke lijf dat gemaakt was voor die designerpakken. Lange benen waarmee hij, zo stelde ze zich voor, in een mum van tijd zijn hielen kon lichten.

Bovendien vond ze hem onvoorspelbaar. Het ene moment kon hij arrogant en koel zijn, het volgende fel en bazig, dan weer verrassend aardig.

Een man op wie ze geen peil kon trekken, vertrouwde ze niet.

Toch vertrouwde ze hem wel met Simon, dus dat was alweer een raadsel. Hij zou haar zoontje nooit kwaad doen. Daar durfde ze haar hand voor in het vuur te steken. Ook kon ze niet ontkennen dat hij goed met hem overweg kon, aardig voor hem was.

Toen Brad opstond om naar haar toe te lopen, spande elke spier in haar lichaam zich echter.

‘Gaat het?’

‘Prima.’

‘Je hebt Simon dus verteld wat er speelt.’

‘Dat hoort hij te weten. Ik –’

‘Als je nou eens even wacht met mij meteen in de haren te vliegen, kan ik zeggen dat ik het met je eens ben. Hij hoort het niet alleen te weten, hij is ook pienter en flexibel genoeg om ermee om te kunnen gaan.’

‘O.’ Ze staaarde in haar glas. ‘Sorry. Ik ben een beetje nerveus.’

‘Misschien helpt het om voor ogen te houden dat je er niet alleen voor staat.’

Terwijl hij sprak, ontstond er commotie in de hal. Het volgende ogenblik stormde Moe, Flynn's grote zwarte joekel van een hond, de kamer in. Hij blafte uitgelaten, denderde vervolgens op het blad met hapjes op een laag tafeltje af.

Flynn en Malory kwamen achter hem aan gesneld, gevolgd door een lachende Rowena. Er klonk geschreeuw, meer geblaf en een daverende klap.

‘Wat heet,’ zei Brad met een blik op de daaropvolgende chaos. ‘Je mag van geluk spreken als je kans ziet om vijf minuten alleen te zijn met dit zootje ongeregeld.’